

Nr 138.

Av herr **Edberg**, om vidtagande av sådana ändringar i gällande kommunallagstiftning, att kommun erhåller rätt att bevilja anslag till elektrifiering av avlägset liggande gårdar och byar.

Landsbygden har på senare år i någon mån kommit i åtnjutande av en del förmåner, som förut endast varit förunnade städer och tätorter. Elektrifieringen är en av dessa förmåner, men härvidlag förhåller det sig dock så, att det är de mera tätbebyggda områdena som elektrifierats.

Trots de statsbidrag, som kunna erhållas, är det ibland förenat med så stora omkostnader att elektrifiera avlägset liggande bygder och gårdar, att man av kostnadsskäl nödgas avstå därifrån. Flera kommuner ha därför i många fall trätt hjälpande emellan med anslag för att elektrifiering skall kunna ske. I de fall, då något överklagande av dylika beslut icke skett, ha anslagen också utanordnats och elektrifiering kunnat komma till stånd. Men i de fall, då besluten överklagats, ha dessa upphävts, emedan kommunerna icke anses äga rätt att anslå medel för dylika ändamål.

Det säger sig självt, att detta måste kännas hårt för dessa avlägset boende personer, som hade hoppats att få se sin dröm om elektrifieringen uppfylld, i all synnerhet som dessa personer ofta fått vara med om att genom sin kommunalskatt bidra till anslag för exempelvis vattenledningar och dylikt i tätbebyggda områden av sin kommun.

Det måste enligt min mening anses vara en brist i kommunallagstiftningen, att en kommun icke äger rätt att anslå medel till elektrifiering av gårdar och byar inom kommunen, som ligga så avlägset att kostnaderna bli orimligt höga.

Med stöd av ovanstående får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta företaga sådana ändringar i gällande kommunallagstiftning, att kommun erhåller rätt att bevilja anslag till elektrifiering av avlägset liggande gårdar och byar.

Stockholm den 21 januari 1946.

P. J. Edberg.